

Hồi 11

Cô Gái Áo Đỏ Kể Rõ Nguyên Nhân

Mấy người đó là cao thủ của Tuyết Liên Giáo, chúng thấy ba người đang nói chuyện liền ngừng chân lại tức thì.

Mai Nhi cau mày lại nói:

- Kẻ thù của quý phái đã qua sông Quế Giang rồi quý vị có việc riêng xin cứ tiện đi, chúng tôi còn phải trở về Giang Tây một phen.

Mấy người nọ chấp tay vái chào một cái, rồi quay mình đi luôn nhanh như điện chớp.

Lúc ấy ông già kinh ngạc hỏi:

- Mai cô nương tại sao muốn lão phu trở về Giang Tây, như vậy không sợ trái lệnh của Sơn chủ hay sao?

Mai Nhi cười nhạt một tiếng đáp:

- Mã Thúc đã lỡ chết bởi tay Tuyết Liên Giáo, Dương lão sư còn muốn vùi thây ở đây chẳng, hiện giờ Tuyết Liên Giáo đang cốt nhục tương tàn, mầm nổi loạn đã chớm nở, bổn thân của phái đó đang nguy cấp. Sơn chủ có ra lệnh cho Dương lão sư dục vào chuyện thị phi của giáo ấy đâu.

Ông gật đầu nói tiếp:

- Hai cô nương nói có lý, lão đi cùng Mai cô nương trở về Giang Tây vậy.

Ba người đi như bay rời khỏi chốn đó.

oOo

Sông Quế Giang ở núi Hải Dương tại huyện Hưng tỉnh Quảng Tây phía nam chảy qua Quế Lâm tới Tô Châu, rồi hợp với hai bên bờ cây cối um tùm và sau những hàng cây lại có hai dãy núi xanh rì trông như năm trăm vị La Hán hoặc ngòi hoặc nằm trông rất kỳ lạ.

Phong cảnh kỳ thú lạ hơn cả vùng Quế Lâm.

Ở phía bờ sông thị trấn Lạc Trúc có mười mấy cái bóng người chạy nhanh như điện chớp. Trong đó có Tuyết Liên Ngũ Sát và Lại Đăng Khôi, tên nào tên nấy đều tỏ vẻ lo âu vô cùng.

Chúng phát giác bọn Điền Thu Giả ba người mất tích, liền nóng lòng sốt ruột đuổi theo cho bằng được. Chúng qua sông Quế Giang đuổi được mười mấy dặm, nhưng không thấy hình bóng bọn Thu Giả đâu. Đăng Khôi liền nói:

- Theo sự nhận xét của hạ thuộc, thì hình như Thu Giả qua sông rồi men theo bờ chạy thẳng về Quế Lâm, vì vậy chúng ta tìm mãi mới không thấy, bằng không chúng sẽ đi thuyền mà đào tẩu để tránh khỏi tai mắt của chúng ta.

Niên Hàm liếc nhìn Đăng Khôi một cái rồi đáp:

- Người biết gì nào, phía bờ sông bên kia Niền mỗ cho mai phục rất chặt chẽ, nếu phát hiện tung tích của bọn chúng là đốt pháo thăng thiên lên trời. Cho đến bây giờ vẫn không thấy động tĩnh gì hết, cho nên mỗ đoán chắc thế nào chúng cũng ẩn nấp ở bờ sông bên này. Còn chúng đi thuyền lên trên miền ngược, bỏ nhanh mà đi chậm, thì chúng đại gì mà đi như thế.

Đăng Khôi nghe Niền Hàm nói mặt đỏ bừng và nói tiếp:

- Thuộc hạ thấy sự luận sự đầy thôi, khi nào thuộc hạ túc trí đa mưu bằng Niền đường chủ được, nhưng tại sao ở đường này Đường chủ lại không thiết lập mai phục, thuộc hạ ngu muội không hiểu vì lý lẽ gì, mong Đường chủ chỉ giáo?

Niên Hàm cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Vì Niền mỗ đã nhận lời Thu Giả không cho người theo dõi y, muốn để y khỏi nghi để cho y thấy chúng ta là người đường hoàng, mỗ cho rút lui hết những chòi canh ngầm, nhưng khi qua huyện Bình Lạc, chúng sẽ lại lọt vào cạm bẫy của chúng ta ngay.

Đăng Khôi thấy Niền Hàm tự phụ như vậy, nên y mới chất vấn lại như thế. Y biết Điền Thu Giả là một danh thủ trong võ lâm khi nào y lại chịu thua một cách dễ như vậy cho nên y mới nghĩ thầm: "Việc trọng đại như thế, Giáo chủ không thân hành đến chủ trì mà lại giao cho Ngũ Sát ngu xuẩn và hay tự phụ như thế này. Phen này thế nào cũng bị chúng làm hỏng hết công việc chứ không sai."

Nghĩ vậy nhưng mồm vẫn giả bộ khen ngợi rằng:

- Niền đường chủ tài trí vô song, đoán việc như thần, thảo nào Giáo chủ tin cậy Đường chủ đến thế.

Ai mà chẳng thích người ta khen ngợi, Đãng Khôi gãi đúng chỗ ngứa của Niền Hàm, nên y cười tít mắt lại. Bọn phỉ đồ của Tuyết Liên Giáo chạy rất nhanh chóng thoáng cái đã đi mất dạng liền.

Lúc ấy Thừa Yến với Lạc Dương đang ở bến đò Lạc Trúc sang ngang. Hai người chuyện trò không bao lâu đã sang tới bờ sông bên kia trả tiền đò xong lên bờ đi luôn.

Giữa đường Lạc Dương đưa mắt nhìn Thừa Yến hoài, Thừa Yến thấy mắt chàng hơi khác, liền khẽ hỏi:

- Thiếu hiệp muốn nói gì thế?

Lạc Dương gật đầu nói:

- Tại hạ hãy còn ít tuổi chưa nghe thấy ai nói đến Thu Giã bao giờ, chắc huynh đài biết rõ y lắm, vậy y là người như thế nào?

Thừa Yến nghe nói ngạc nhiên vô cùng, biết Lạc Dương hỏi như vậy không phải là không có duyên cớ. Nên y hỏi lại:

- Thu Giã là người ít giao thiệp với người, tính tình rất lạnh lùng, nhưng không làm tội ác nào lớn cả. Thiếu hiệp hỏi như thế là có ý nghĩa gì?

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Khi ở Trần Gia khách sạn, huynh đài đã nhờ y dò thăm hộ Đồng Phi Hồng, người em kết nghĩa, đã mất tích. Tại hạ ngẫu nhiên trông thấy thần sắc của y hơi khác lạ, và lúc trả lời huynh đài ầm ầm, ó ó cho nên tại hạ mới nghi ngờ như thế, nhưng không dám cả quyết hẳn nên bây giờ mới hỏi huynh như vậy.

Thừa Yến nghe nói biến sắc mặt hỏi lại:

- Thiếu hiệp nghi như vậy rất đúng, tính nết của người đó rất cô độc, hành sự rất quái lạ, ta không thể nhận hình sự và dùng lẽ thường mà đo lường như vậy. Chẳng lẽ việc mất tích của Đồng Phi Hồng, người em kết nghĩa của mỗ, có liên quan tới y chăng? Thế là nghĩa lý gì? Chi bằng chúng ta đuổi theo y hỏi rõ xem, y đã thấy Phi Hồng bao giờ chưa?

Lạc Dương lớn tiếng cười nói tiếp:

- Huynh đài cho là chúng theo như kế hoạch mà hành động phải không, nhưng tại hạ đoán chắc thế nào chúng cũng vội vã gặp những người khác để xếp đặt cạm bẫy dụ kẻ địch vào tròng.

Thừa Yến nghe nói ngẩn người ra hỏi lại:

- Sao thiếu hiệp lại đoán biết như vậy?

Lạc Dương đáp:

- Tại hạ chỉ cảm thấy hai bên đều có ý muốn diệt nhau mới hả dạ. Chúng kết thù oán rất sâu cay, vả lại việc này còn liên quan đến sự sống còn của Tuyết Liên Giáo. Giáo chủ của chúng là Kim Ty Nhân Vệ Phi Long không thân hành tới đây mà lại giao phó cho Ngũ Sát, nên mới có sự sai lầm đảo lộn như vậy. Tại hạ đoán chắc Vệ Phi Long không đến nỗi tàn ác như vậy. Chắc thế nào cũng ngấm ngấm có hành động riêng, và Thu Giả chắc đã biết chuyện này, cho nên y mới vội đi tới đó để xếp đặt.

Thừa Yến đảo ngược đôi người một vòng rồi nói tiếp:

- Cao kiến của thiếu hiệp rất đúng, chúng ta nên đuổi theo tới đó đi.

Hai người giở khinh công ra đi luôn. Cảnh sắc ở hai bên đường quả đúng như lời nói của Thừa Yến, càng đi bao nhiêu càng thấy kỳ lạ bấy nhiêu. Chiều hôm đó Lạc Dương với Thừa Yến đã tới cách huyện Bình Lạc chừng bốn mươi dặm.

Đột ngột thấy cạnh đường có một tảng đá lớn, cao chừng năm thước, phía sau tảng đá có lộ ra một cái chân người dính đầy máu, cả hai kinh ngạc vô cùng, vội chạy lại sau tảng đá đó xem. Hai người liền thấy một cái xác của phỉ đồ Tuyết Liên Giáo và quần áo của nạn nhân y như những người đã gặp ở thị trấn Lạc Trúc vậy. Hai người xem kỹ thấy cái xác đó bị thương khắp mình mẩy, ngực thủng một lỗ lớn to bằng ngón tay hai mắt mở tròn xoe, mồm há hốc, hình như trước khi chết y đã thấy một vật gì rất kinh khủng.

Thừa Yến ngấm nhìn một hồi lâu rồi nói:

- Người này chết cách đây chỉ độ nửa tiếng thôi, hung thủ phải là một cao thủ nội gia tuyệt đỉnh, lấy trái tim kẻ địch bằng thủ pháp Đại Ưng Trảo, không khéo lại là Điền Thu Giả cũng nên.

Lạc Dương thấy kiến thức của mình quá non sót, nên chàng nghĩ thầm: "Có một người giàu kinh nghiệm giang hồ làm bạn với mình như thế này, có điều gì mình không biết nên hỏi để rộng kiến thức thêm."

Nghĩ đoạn, chàng liền lên tiếng hỏi Thừa Yến:

- Chẳng hay huynh đài căn cứ vào đâu mà quả quyết như thế?

Thừa Yến đáp:

- Cứ xem vết thương trước ngực người này, máu bầm mới kết đông nên đoán y mới bị chết cách đây chỉ độ nửa tiếng. Hơn nữa, người này đột nhiên bị tấn công lén, y chưa trông thấy rõ hung thủ là ai thì ngực đã bị Ung Trảo chuồng pháp đánh thủng, nhưng y vẫn chưa chết, còn kinh hải kêu rú, nháy chạy mấy cái. Vì y kinh hải quá độ nên khi ngã lăn ra chết, mặt mũi trông rất kinh khủng như thế này, khi y chưa tắt thở thì bị người ta moi ruột và tìm đi, y có giầy giữa mấy cái, nên máu mới dính be bét ở trên mặt đất như vậy.

Nói xong, Thừa Yến chỉ những máu ở trên mặt đất cho Lạc Dương xem và nói tiếp:

- Cứ theo đường máu này mà suy đoán thì tôi tuy không đoán trúng hẳn, nhưng cũng không sai là bao.

Lạc Dương quan sát tỉ mỉ nhận thấy sự xét đoán của Thừa Yến rất đúng, chàng bỗng trợn to đôi mắt rồi ngạc nhiên nói:

- Huynh đài xem kia, bên kia còn một vũng máu tươi nữa.

Chàng vừa nói chỉ về phía tây nam. Thừa Yến đưa mắt nhìn về phía đó thấy cạnh một hòn đá nọ có một đống máu tươi, liền nói tiếp:

- Có lẽ không riêng gì một người này bị giết chết thì chúng ta cứ theo vết máu này mà tìm kiếm, may ra còn thêm những xác chết nữa cũng không chừng.

Hai người đi vào một động đá. Động đó tựa như là thạch động, hai người đi theo đường chữ chi mà chạy trong rừng, thỉnh thoảng lại thấy một cái xác chết, xác chết cũng rùng rợn như cái xác đầu tiên, thảm khốc vô cùng Thừa Yến đột nhiên ngừng chân lại, ngẩng mặt lên trời ngẫm nghĩ hồi lâu nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương nói tiếp:

- Lúc này tại hạ rất lấy làm thắc mắc là nếu bảo Điền Thu Giả ra tay giết chết những người kia, tại sao y lại lựa những người ở rừng đá này mà hạ thủ...

Lạc Dương không hề nghĩ ngợi gì hết vội đáp:

- Địa thế nơi đây rất tốt, y ở bóng tối, giặc ở nơi sáng nơi đây hạ thủ lợi vô cùng, chẳng hay Ngụy huynh còn đoán điều gì nữa.

Thừa Yến mỉm cười đáp:

- Thiếu hiệp đoán rất phải Điền Thu Giả đi tất cả là ba người mà kẻ hạ thủ chỉ có một thôi, tính nết của Thu Giả tuy quái dị thật, nhưng không bao giờ lại ra tay ác độc như vậy

đâu. Hơn nữa chưa phát hiện thấy bọn Tuyết Liên Giáo theo sự ước đoán của mõ, chắc việc này là do một người ra tay, người này cũng là kẻ thù lớn của Tuyết Liên Giáo.

Lúc ấy trời đã sắp tối, sao ở trên trời đã lấp ló dần. Thừa Yến cúi mặt xuống nói:

- Sau khi tại hạ suy nghĩ xong, cảm thấy tình hình này không giản dị như chúng ta vừa ước đoán, vì việc quan trọng nên người nghĩa đệ của mõ là Đồng Phi Hồng mất tích khả nghi, đương nhiên có liên quan rất lớn tới việc này. Sự thật bên trong ra sao mõ chưa biết rõ, nên không dám ước đoán ngay. Theo mõ thấy thì rừng đá này rộng lớn lắm, chi bằng chúng ta chia nhau ra tìm kiếm, may ra mới tìm được chút manh mối. Nếu chúng ta mất liên lạc với nhau thì cứ việc đến huyện Bình Lạc đợi ở trên thành lầu cửa nam, phải gặp mặt nhau rồi mới giải tán.

Lạc Dương gật đầu nhận lời. Thừa Yến liền tung mình bay lên, lướt qua một tầng đá cao hơn trăm trượng, và khuất dạng liền. Lạc Dương từ từ đi vào trong rừng đá, quanh đi quanh lại một hồi vừa đi vừa nghĩ thầm: "Chuyến đi này của ta mục đích là tìm kiếm sư phụ, không ngờ tìm mãi không thấy, mà lại gặp Thừa Yến lôi vào trong thị phi này, không biết ta có nên đi theo không."

Chàng vẫn không biết quyết định như thế nào, vì ở thị trấn Lạc Trúc chàng gặp thiếu nữ ấy lại biến chàng họ Lạc, chẳng lẽ Hách Tố Lan cũng là người trong Tuyết Liên Giáo chăng? Vì Tố Lan có ân trọng nghĩa hậu với chàng nên chàng mới nghĩ như vậy. Chàng muốn gặp nàng ta để hỏi xem tại sao nàng gia nhập tà giáo ấy.

Đột nhiên chàng nghe thấy phía đằng sau có tiếng cười lạnh lạnh như tiếng nhạc kêu và quát hỏi:

- Làm gì ở đây thờ ngắn than dài như thế?

Lạc Dương giật mình quay người lại, liền thấy một thiếu nữ áo đỏ đang tròn đôi mắt nhìn chăm chú vào mình. Chàng thấy thiếu nữ đó sắc mặt không đẹp lắm, nhưng thân hình rất cân đối trông cũng có vẻ diễm lệ hơn người, chàng ngẩn người ra giây lát rồi lớn tiếng:

- Tại hạ vào rừng đá này xem phong cảnh nên lạc đường không biết lối ra, cho nên mới đứng thờ dài như vậy, mong cô nương chỉ đường cho tại hạ thì thật cảm ơn vô cùng.

Thiếu nữ áo đỏ không trả lời, chỉ ngấm chàng hoài, rồi bỗng cười một tiếng và hỏi lại:

- Người nói dối như vậy tưởng đánh lừa được cô nương hay sao. Rõ ràng các người vừa phát hiện mấy cái xác chết rồi hiếu kỳ đã thúc đẩy đi sâu vào trong rừng, nhưng cô nương

biết các người là người ngoại cuộc, bằng không khi nào cô nương theo sau hồi lâu mà lại không ra tay.

Lạc Dương vừa ngạc nhiên và kinh hãi nghĩ thầm: “Nàng theo ta đã lâu, sao ta không hay biết gì thế? Hay chỉ vì ta nghĩ vớ nghĩ vẩn mà lơ đãng như vậy, cũng may nàng chưa tấn công lên ta, bằng không ta đã chết một cách bất minh, bất bạch như vậy có phải oan uổng không?”

Nhưng chàng vẫn trấn tĩnh như thường rồi mỉm cười đáp:

- Cô nương đoán không sai, nhưng tại hạ bị lạc lối trong rừng đá này cũng là sự thật, chỉ có điều không hiểu những xác chết đó có phải là do bàn tay ác nghiệt của cô nương đánh chết không?

Cô gái áo đỏ hiển nhiên đã mê vẻ đẹp của Lạc Dương nên nghe chàng hỏi như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa trả lời:

- Bậy nào, cô nương có bao giờ lại có thủ đoạn ác độc như thế. Người có thấy một ông già mặt đen, hai tay đã bị phế ở trong rừng đá này không?

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa gặp người nào như thế cả.

Thiếu nữ áo đỏ đáp:

- Hiện giờ cô nương đang đi tìm ông già ấy. Nếu người muốn đi ra khỏi rừng đá này, thì hãy chờ cô nương quay trở lại. Nếu người đi sâu vào trong chốn nguy hiểm, cô nương này không có cách gì cứu người ra được đâu.

Nói xong, chỉ thoáng cái đã mất dạng nàng ta liền.

Lạc Dương suy tính giây lát rồi quyết định chờ thiếu nữ áo đỏ đó về, để dò hỏi nàng ta mà tìm ra lối thoát còn hơn là mình tìm tòi một cách mù quáng như thế này. Chàng quyết định như vậy liền ngồi xuống đợi chờ thiếu nữ áo đỏ quay trở lại.

Một lát sau, chàng bỗng nghe thấy có tiếng cười của một người già nổi lên ở phía sau một hòn đá cao, chàng liền đứng lên chạy thẳng về phía có tiếng người đó, mồm thì quát:

- Ai thế?

Chàng vừa nói đã tung mình nhảy lên trên cao, vượt qua tảng đá, hạ chân xuống phía bên kia. Chàng lại nghe có tiếng cười khế, tiếng cười đó chứa đầy ý chế nhạo khinh thường, chàng lại thuận theo phía có tiếng cười đó mà nhảy xổ tới, cất giọng quát hỏi:

- Là bạn hay là địch, cũng mong xuất hiện cho ta gặp, hà tất phải lén lén, lút lút như thế.

Chàng nhảy tới nơi thì đã thấy một hình bóng nhảy ngay lên và trả lời:

- Nếu người đuổi kịp thì sẽ gặp được mặt lão phu ngay, nhưng chỉ sợ người không có tài ba ấy thôi. Nếu người không đuổi được lão phu thì đừng có hòng ra khỏi được rừng đá này.

Nói xong, người đó lại cười và như một bóng ma biến mất vào trong bóng tối.

"Y nói như vậy chẳng lẽ có dụng ý khác chẳng..."

Chàng không kịp suy nghĩ thêm đã nhảy theo về phía đó để đuổi theo người nọ liền. Người này chạy ở phía đằng trước, lúc chạy ngang sang phía đông lúc chạy chéo sang phía nam, chớ lại không phải chạy theo một hướng nào hết. Người đó lại không muốn Lạc Dương lạc đường, cố hết sức để lộ thân hình cho chàng đuổi theo, càng chạy vào sâu bao nhiêu, rừng đá càng rậm rạp và khó đi thêm, những mỏm đá lởm chởm biến ảo vô cùng. Lạc Dương đuổi được nửa tiếng đồng hồ, bỗng mất tích người nọ, chàng tìm kiếm mãi cũng không thấy, đành ngừng chân lại nghĩ thầm: "Sao không thấy người này tái hiện nữa, có lẽ đã tới nơi rồi chẳng. Nghe tiếng già giặn ấy, chẳng lẽ người đó là ông già mặt đen mà thiếu nữ áo đỏ đã nói cho ta hay chẳng..."

Chàng vừa tung mình nhảy lên, đột nhiên nghe thấy bên tai có tiếng người nói khẽ như tiếng muỗi, dặn bảo rằng:

- Người cứ theo khe hở của rừng đá này mà đi vào, hễ thấy có lối rẽ là quẹo luôn. Quẹo ba lần bên trái, lại quẹo hai lần bên phải, cứ theo đúng như thế mà đi, sẽ được gặp lão phu ngay.

Lạc Dương nghe nói rừng mình kinh hãi, biết mình đã gặp một phong trần kỳ nhân có võ công rất trác tuyệt. Chàng liền chấp tay chào về phía có tiếng nói và đáp:

- Cảm ơn lão tiên bối đã chỉ giáo cho.

Nếu người nọ không dặn bảo như vậy, thì chàng không sao mà đi tới đích được, vì đi đến đâu cũng thấy là đường rẽ, nếu không có gì chỉ điểm, thì chưa chừng chàng loanh quanh lại trở về chỗ cũ cũng nên. Không bao lâu thì chàng đi tới một đầm nước rộng hơn mẫu. Mặt nước phẳng lì như một tấm gương, phía bên kia đầm có một tòa tháp lạ, dùng da cây làm nóc, dùng thân cây làm cột. Trước nhà đó có một tấm ván, chìa ra ngoài dài hơn trượng, một ông già râu dài đang ngồi ở đầu tấm ván, hai chân buông thõng xuống vừa đục mặt nước, hai

mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương ở phía bên này. Lạc Dương ngần ngừ giây lát rồi lớn tiếng gọi:

- Lão tiền bối có cho phép tiểu bối được yết kiến không?

Ông già cười ha hả đáp:

- Người không biết phi qua phía bên này hay sao, mà hỏi làm chi.

Lạc Dương nghĩ thầm: "Người muốn thử khinh công của ta chắc, nhưng mà cách nhau mười mấy trượng như thế này, cũng không thể làm ta khó dễ được."

Chàng nín hơi lấy sức tung mình nhảy lên cao sáu bảy trượng, rồi tựa như con chim ung đuổi cánh đâm bổ đầu và từ từ hạ thân xuống, dáng điệu đẹp khôn tả.

Ông già nọ thấy khinh công của chàng cao siêu như vậy cũng phải khen ngợi một tiếng:

- Thất Cầm Thân Pháp đẹp tuyệt.

Lạc Dương hạ chân xuống, ông già vẫn ngồi yên, đột nhiên người của ông ta bay thẳng lên trên cao, hai chân vừa đụng vào mép ván, thân hình đã lướt vào trong thủy tạ, quay mình đứng đợi chờ. Lúc ấy Lạc Dương vừa hạ chân xuống mặt ván, liền vừa cười vừa nói:

- Khinh công của tiểu bối rất thường, mong lão tiền bối đừng chê cười.

Nói xong chàng đã đi vào thủy tạ; ông già nhìn mặt chàng có vẻ ngạc nhiên. Lạc Dương nói tiếp:

- Xin lão tiền bối cho biết danh hiệu để tiểu bối khỏi thất lễ.

Nói xong, chàng đã đứng ở trước mặt ông già. Ông già liền trả lời:

- Lão là người ẩn dật ở nơi đây đã lâu, nên đã quên mất tên họ là chi rồi. Người cứ gọi lão là Tàn Tú đi.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, mắt nhìn vào cánh tay của ông già, quả nhiên thấy hai tay của ông ta cụt ở chỗ khuỷu tay, mỗi bên lấp một chiếc tay giả bằng đồng. Nhưng hai chiếc tay giả đó rất khéo có thể co lên co xuống được. Chàng càng nhìn càng ngạc nhiên thêm. Ông già lại nói tiếp:

- Chính lão là ông già cụt tay mà con nhỏ nói cho người biết hồi nãy đấy.

Vì trong thủy tạ tối om nên chàng không biết ông ta có phải mặt đen thật không, chàng lại đưa mắt nhìn ông già một cái rồi hỏi tiếp:

- Chắc lão tiền bối ẩn núp ở một bên xem xét tiểu bối đã lâu, nhưng không hiểu tại sao lão tiền bối lại không muốn gặp mặt thiếu nữ áo đỏ.

Ông già liền nói:

- Người có biết con nhỏ đó là ai không? Nàng là con gái cung duy nhất của Kim Ty Nhân Vệ Phi Long đấy, mà Vệ Phi Long lại là đứa đồ đệ mất dạy của lão.

Lạc Dương nghe nói rùng mình một cái hỏi tiếp:

- Nếu vậy Mạnh Kiệt cố Giáo chủ của Tuyết Liên Giáo cũng là cao túc của lão tiền bối ư?

Ông già râu rĩ đáp:

- Phải, nhưng y chỉ có một bộ mặt hiền từ thôi, sự thật cũng hung ác khôn tả. Lão đã xét lầm y, rồi lại xét lầm cả Vệ Phi Long nữa, nói ra càng đau lòng thêm.

Lạc Dương nghe nói ngạc nhiên vô cùng, chưa biết rõ lòng người mà đã truyền thụ võ nghệ cho người ta rồi. Và đã lầm lẫn một lần lại còn lầm lẫn lần thứ hai nữa

Ông già trầm giọng hỏi:

- Có phải người đang tự hỏi tại sao lão lầm lẫn lại còn lầm thêm nữa phải không?

Lạc Dương cả kinh nghĩ tiếp: "Ông già này lợi hại thật, chỉ xem sắc mặt cũng biết chuyện ta suy nghĩ rồi. Ông ta minh mẫn như thế này sao lại thấu nhằm phỉ đồ làm đồ đệ như vậy?"

Nghĩ tới đó, chàng thắc mắc vô cùng. Ông già không hỏi thêm nữa liền thấp sáng ngọn đèn dầu rồi chỉ hai cái ghế trúc và nói:

- Bạn nhỏ hãy ngồi xuống đây để lão kể chuyện cho mà nghe.

Lạc Dương cảm ơn, rồi cả hai cùng ngồi xuống chuyện trò.

Thì ra Mạnh Kiệt với Vệ Phi Long đều là con mồ côi vì thấy gân cốt của chúng rất đẹp nên ông già mới động lòng thương chúng thấu làm đồ đệ.

Hai tên ấy tuy còn ít tuổi, nhưng vì chúng đều là dòng dõi giặc cướp nên rất hiểu sát, bất cứ phi cầm cấu thú hễ gặp chúng, không bị giết chết thì cũng bị đả thương. Tuy ông già biết chuyện đó, nhưng tưởng mình chịu khó dạy dỗ thì chúng sẽ biến thành người hiền. Thế rồi ngoài việc truyền thụ võ công ông ta còn dạy chúng học sách, để mong sau này chúng thành người văn võ toàn tài. Ngờ đâu chúng khôn ngoan khôn tả, trước mặt sư phụ làm ra

về rất lương thiện, mà vắng mặt ông ta thì mới làm bậy tác oai nên ông ta không hay biết gì cả. Học thành nghề rồi, Mạnh Kiệt liền biệt sư phụ xuống núi hành đạo.

Chưa đầy mấy năm, tiếng xấu và tiếng ác của y đã lừng danh trời nam, bấy giờ tự sáng lập Tuyết Liên Giáo và tự xưng làm Giáo chủ...

Ông già nói đến đây, khẽ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Hành vi độc ác của Mạnh Kiệt lọt vào tai lão, lão tức khôn tả. Vệ Phi Long đoán biết lão đã có ý định diệt trừ Mạnh Kiệt, y liền thưa với lão rằng: 'Đã có đệ tử phục vụ thay cho sư phụ hà tất phải thân hành đi như thế. Xin sư phụ cho phép đệ tử xuống núi.' Nhất thời, lão không nhận xét kỹ liền trả lời y rằng: 'Võ công của người chỉ ngang với Mạnh Kiệt thôi, người khỏi phải nóng lòng như vậy, để sư phụ truyền thụ cho con vài thế võ chế phục y đã, nhưng chỉ trong hai tháng là cùng, sư phụ có thể dạy cho con hiểu biết liền.' Ngờ đâu, lão trúng phải độc kế của Phi Long, y biết lão còn giấu chưa chịu dạy hết tài ba cho đồ đệ. Trái qua hai tháng khẩn cấp truyền thụ, y đã học hết tám chín thành võ công của lão, liền từ biệt lão xuống núi. Trước khi đi y còn ứa nước mắt tỏ vẻ luyến tiếc, lão cũng cảm động theo, y đóng kịch rất khéo nên lão mới bị lừa, đến bây giờ nghĩ lại, lão tức giận khôn tả.

Nói tới đó ông già ngừng lại giây lát, thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Lão đang đứng ở trên vách núi thật cao thưởng thức cảnh mây bay trên trời, Phi Long bỗng mang thủ cấp của Mạnh Kiệt về núi, trông thấy lão liền quỳ xuống vái lạy. Hai tay lão vừa giơ ra đỡ y dậy thì bỗng thấy gan bàn tay nóng lên cánh tay. Lão biết bị tên mất dạy Phi Long hãm hại, liền quát mắng một câu: 'Nghịch đồ.'

Không hiểu y lấy ở đâu ra những ám khí độc đó, lão cảm thấy phong bế huyết đạo, nhưng cũng vội đá luôn hai cái, ngờ đâu tên nghịch đồ lại nóng lòng muốn hạ thủ lão phu ngay, nên y thấy lão đá hai cái vội rút ngay cái thủ cấp, lui về phía sau hai bước rút luôn thanh đao Điện Điện ra xông lại chém lão phu... Lão liền nghĩ ra một kế, giơ luôn hai cánh tay ra nghênh đón, thanh đao của y chém rúng hai cánh tay của lão liền. Đồng thời lão tung mình nhảy lên, rồi lăn xuống sườn núi, nhờ vậy mới thoát chết...

Lạc Dương hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Vệ Phi Long không xuống dưới sườn núi xem tiền bối sống chết ra sao hay sao?

Ông già lắc đầu, mỉm cười đáp:

- Dưới sườn núi đó là vực thẳm, sâu hàng ngàn trượng, không chết cũng bị chặt gãy. Phi Long đoán chắc lão khó mà sống được. Mà lão có còn sống cũng thành phế nhân rồi, nên

y mới không thèm tìm kiếm nữa. Y liền rời khỏi ngọn núi đi luôn, đó là lão đoán như thế, sau lão dò hỏi cũng đúng như vậy.

- Sau đó lão tiền bối có biết trúng ám khí gì không?

- Khi lão phi thân nhảy xuống dưới sườn núi, nhờ có thân pháp lạ làng mới thoát chết. Lão liền phong bế huyết đạo để máu khỏi chảy tiếp, rồi ngày nghỉ, đêm đi, chạy thẳng đến Yến Kinh, lúc ấy hai tay đã cụt, đầu đón khôn tả. Ở Yến Kinh, ta tìm được một người thợ rất khéo, lão đã tặng một số tiền rất hậu hĩ cho y để y chế cho lão phu một đôi tay đồng này. Xong đầu đấy lão mới trở lại Quế Lâm, đi tìm kiếm Phi Long muốn giết cho được y mới hả dạ. Ngờ đâu, Phi Long đã triệu tập những tay cao thủ hạng nhất trong hắc đạo, cho nên lão khó mà hạ thủ được. Huống hồ, lão lại cụt hai tay rồi, tuy có hai tay đồng thay vào, nhưng không sao sử dụng được chân lực. Sao lão nghĩ ra một cách dụ Phi Long vào tròng. Năm năm trước, lão lựa lấy rừng đá này, lão tốn không biết bao nhiêu công phu mới biến nó thành kỳ môn trận đồ, rồi sai những người không biết võ công hạ thư bảo Phi Long tới đây gặp lão.

- Người không biết võ công thì làm sao mà hạ chiến thư được?

- Chỉ cần có tiền là được, người hạ thư không được biết mặt lão, không biết lão là ai, mà tên đó lại là một côn đồ không sợ chết. Trước khi đem thư đi, y đã được lão tặng một trăm lạng bạc. Trước khi gọi y tới, lão đã nhờ một người điếm huyết cho y mê man bất tỉnh, rồi mới đem y tới chỗ có để thư và tiền bạc. Lão phải ra tay giải huyết cho y, rồi vừa dọa nạt, vừa khuyên bảo, lại còn khích lệ y nếu đem được thư phúc đáp thì khi về sẽ tặng cho y một trăm lạng bạc nữa..

Lạc Dương vỗ tay, vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Ý kiến này của lão tiền bối hay lắm, nhưng không biết là Vệ Phi Long có tới không?

- Nghiệt đồ là những quân giảo hoạt, lần nào y cũng phá những thuộc hạ tới đây nộp mạng chứ y không tới.

- Những xác nằm ngổn ngang ở bên ngoài mà văn bối đã được trông thấy có phải lão tiền bối đã ra tay đấy không?

- Phải, những tên đó đều là những kẻ thập ác không thể tha thứ được. Hơn nữa lão muốn chọc tức Phi Long để cho y tự dẫn thân tới nhưng mấy năm nay, y không lọt vào tròng của lão.

- Thiếu nữ áo đỏ đã làm con gái cung của Phi Long, sao lão tiền bối không bắt lấy làm con tin để dụ Phi Long tới.

- Đây là nhược điểm của lão, Phi Long cũng biết vì bình sinh lão không bao giờ ra tay đối địch với một người đàn bà nào hết, huống hồ y có tội, chú con gái y có tội đâu, nên lão thấy con gái y tới là vội tránh né ngay.

Lạc Dương đã biết rõ câu chuyện của ông già rồi ngấm nghĩ giây lát, lớn tiếng nói:

- Lão tiền bối dụ tiểu bối tới đây rồi nói rõ tiền nhân hậu quả có ý muốn bảo tiểu bối giúp sức phải không?

Ông già ngấm nhìn chàng một hồi rồi đáp:

- Mấy năm gần đây, hành động của Tuyết Liên Giáo như thế nào cũng không qua khỏi tai mắt của lão, hành động của Thu Giả chỉ nối giáo cho giặc, lấy mạnh trị mạnh thôi, lão không tán thành, đành để cho y phát triển thôi. Lão đệ không những tài ba mà lại là người rất trung hậu, nên lão không nhẫn tâm trông thấy lão đệ sa ngã vào chỗ tà ác, vì đi làm một bước, muối hối cái cũng không kịp, vì thế lão mới dẫn lão đệ tới đây...

Lạc Dương nghiêm nét mặt lại đáp:

- Tiểu bối xin tuân theo lời dạy bảo của lão tiền bối, tuy tiểu bối không biết con của Mạnh Kiệt là ai. Con trả thù cho cha không có gì vô lý cả. Điền Thu Giả chơi thân với Mạnh Kiệt, giúp con Mạnh Kiệt như vậy cũng là một nghĩa cử...

Ông già cười và xen lời hỏi:

- Lão đệ nói cũng có lý, nhưng con của Mạnh Kiệt tâm địa còn tệ hơn cha của y nhiều, khi nào lão lại còn muốn gây thêm sự lầm lỗi nữa. Vì lão đã mất hai cánh tay cho y chẳng lẽ lại mất hai chân cho con y hay sao? Còn lão dụ lão đệ tới đây, nói thật cho lão đệ hay là lão muốn mượn lão đệ giúp sức nhiều, nhưng lão không bao giờ nhờ vả không đâu. Nếu đệ nhận lời, lão sẽ truyền thụ cho lão đệ một thuật dùng Kim Tiền bói toán sự cát hung.

- Lão tiền bối sai bảo, tiểu bối đâu dám từ chối.

Tuy chàng nói như vậy, nhưng trong lòng nghĩ thầm: "Bói toán như vậy, chưa chắc đã linh nghiệm, vì linh nghiệm thì ông già này đâu đến nỗi bị gãy hai cánh tay như thế."

Ông già thấy sắc mặt của chàng, đã biết chàng nghĩ điều gì, liền mỉm cười nói:

- Môn bói toán này, trước kia lão coi thường nó, không chịu học hỏi, sau khi gãy hai tay rồi mới nghiên cứu tới. Lão nhận thấy môn này rất kỳ ảo và linh thiêng, sợ dĩ lão đệ tới đây làm chi, ý định ra sao, lão cũng nhờ môn bói toán này mà hay biết hết, và lão còn biết lão đệ là môn hạ của kỳ nhân, sau này lão đệ thế nào cũng trở nên một nhân vật thượng

thặng của võ lâm. Võ công của lão, so sánh với lệnh sư còn kém xa, nên lão chỉ truyền thụ cho lão đệ thủ thuật nho nhỏ này, sau này, thế nào nó cũng giúp ích cho lão đệ rất nhiều.

Lạc Dương nghe nói bói toán có thể biết rõ nguyên nhân, trong lòng mừng rỡ vô cùng, liền đáp:

- Tiểu bối may mắn gặp lão tiên bối đoái hoài và có lòng truyền thụ tuyệt kỹ như vậy, chỉ sợ tiểu bối không đủ sức để đáp ơn đó mà thôi.

Lúc ấy, trên không bỗng có tiếng rú thánh thót vọng ở xa tới. Ông già liền nói:

- Con nhỏ áo đỏ đang tìm kiếm lão đệ đấy, với nhân phẩm lão đệ như vậy, tất nhiên con bé động lòng yêu liền. Tiếng rú của nó có vẻ lo âu lắm đấy.

Lạc Dương mặt đỏ bừng vội đáp:

- Tiên bối cứ nói đùa tiểu bối hoài.

Đột nhiên, tiếng rú ở trong rừng lại nổi lên liền tiếp, ông già liền biến sắc mặt, vội nói tiếp:

- Lão hãy dạy cho lão đệ cách ra vào rừng trước đã, rồi lão đệ đi tìm con nhỏ đó, nghĩ cách đánh lừa nó rời khỏi rừng để lão ung dung diệt trừ bọn dấn thân đến đây tự chết.

Nói xong, ông ta rầu rĩ thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói:

- Không phải là lão là người hiểu sát, nhưng cứ để cho chúng giết hại những người hiền lành trong võ lâm như vậy có khác gì lấy sự chém giết để ngăn cản chém giết. Tội của lão vẫn không sao giảm bớt được.

Lạc Dương không nói năng gì, cáo từ đi luôn, nhảy lên trên cao vượt qua đầm nước, hạ chân xuống đỉnh núi rồi thoáng cái đã mất dạng liền. Dưới ánh trăng trong rừng đá, người ta trông thấy rõ bóng người chạy nhảy tiếng rú véo von, trong những tảng đá quái dị bỗng xuất hiện một thiếu nữ áo đỏ, nàng đang tỏ vẻ lo âu và nghĩ thầm: "Thiếu niên ấy đi đâu thế? Sao người này không chịu nghe lời ta, nếu chàng ta không may gặp phải ông già quái dị đó thì lại toi mạng một cách oan uổng..."

Nàng thấy Lạc Dương đẹp trai đắm lòng say mê, nàng hẹn chàng ta ở đây đợi chờ, thế mà khi quay lại tìm kiếm không thấy hình bóng chàng đâu, nên nàng lo âu vô cùng. Đột nhiên nàng nghe thấy bên tai có một giọng nói trong trẻo lên tiếng hỏi:

- Cô nương tìm kiếm ai thế? Chẳng hay cô nương có tìm thấy ông già mặt đen cụt tay không?

Cô nương áo đỏ giật mình đánh thót một cái, vội quay đầu nhìn, đã thấy Lạc Dương ở phía sau mình, mồm đang tùm tùm cười, hai mắt nhìn vào mình không chớp. Nàng hổ thẹn vô cùng, vội trợn ngược đôi lông mày lên, tỏ vẻ hờn giận trách cứ:

- Người này lạ thật, cứ không chịu nghe lời ta, phải tìm kiếm hoài...

Lạc Dương chớp mắt mấy cái, giả bộ ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ không đi đâu cả, đợi chờ mãi không thấy cô nương quay về, thấy buồn buồn mới thủng thẳng vào trong rừng đá, đi cách đây không xa, ngồi ngay sau tảng đá kia, nghĩ vớ nghĩ vẩn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay thì bỗng bị tiếng kêu rú làm cho tại hạ thức tỉnh, đang định xem ai kêu rú như thế, không ngờ lại thấy cô nương quay trở về. Mong cô nương đừng có khiển trách tôi nữa.

Thiếu nữ bịt mồm cười khúc khích và hỏi lại:

- Lời nói của công tử thật hay hư, tôi có rất nhiều thuộc hạ đi tuần quanh đây mà sao không thấy phát hiện công tử?

Lạc Dương nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ nói dối cô nương để làm chi mà cô nương phải nghi ngờ như vậy.

Bỗng có hai bóng đen nhanh như điện chớp lướt tới, hai người đó đều có đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Lạc Dương, tỏ vẻ hoài nghi và kinh ngạc vô cùng. Thiếu nữ áo đỏ thấy vậy cau mặt lại lạnh lùng hỏi:

- Các người có phát hiện thấy gì không?

Hai đại hán áo đen giật mình kinh hoảng, vội cúi xuống vái chào và đáp:

- Thuộc hạ tuân theo lệnh của cô nương, từ bên ngoài lũng vào bên trong, hết lớp này đến lớp nọ, nhưng cứ bị lạc lối quay về chỗ cũ, nên không sao đi sâu vô được...

Thiếu nữ có vẻ tức giận quát mắng:

- Những quân vô dụng các người hãy đến trước rừng đá đợi chờ, cô nương sẽ ra sau.

Hai đại hán vâng lời bái lạy một cái rồi đi luôn, vừa đi khỏi, chúng đã kêu rú thật lớn lên. Tiếng rú của hai người đó vừa dứt thì bốn bên lại có tiếng rú vọng lại, Lạc Dương thừa cơ nói:

- Nếu cô nương có việc bận thì tại hạ không làm phiền cô nương nữa, mong cô nương chỉ điểm cho tại hạ lối đi ra khỏi rừng đá này là tại hạ cảm tạ lắm rồi.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và đáp:

- Thế sao công tử không theo tôi đi, công việc ở đây xong xuôi, tôi sẽ dẫn công tử ra khỏi rừng đá này ngay.

Lạc Dương lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Cô nương có lòng tốt như vậy, tôi đâu dám từ chối nhưng tôi chưa hề dây dưa vào chuyện thị phi của giang hồ bao giờ. Chỉ vì nhất thời hiếu kỳ mà lỡ bước vào trong rừng đá này nên mới bị giữ lại ở nơi đây, trong lòng đã hối hận vô cùng, hướng hồ...

Thiếu nữ áo đỏ khẽch mép cười đáp:

- Công tử không bằng lòng đi cùng với tôi, tôi cũng không dám ép công tử, nhưng công tử có thể cho tôi biết rõ công tử định đi đâu không?

Lạc Dương đáp:

- Bây giờ tại hạ định đi huyện Bình Lạc để chờ một người bạn. Gặp người đó xong, tại hạ sẽ phiêu lưu chân trời góc biển, chỉ sợ sau này khó mà có dịp tái ngộ cô nương nữa.

Thiếu nữ không rầu rĩ, trái lại còn tủm tủm cười và nói tiếp:

- Lời nói này của công tử hơi quá sớm, chưa chắc chúng ta không có dịp tái ngộ, chúng ta đi thôi.

Nàng vừa dứt lời, người đã nhanh như một mũi tên đi luôn, Lạc Dương đành phải đi theo nàng, không đầy nửa tiếng đồng hồ hai người đã ra khỏi rừng đá liền.

Thiếu nữ áo đỏ giơ tay lên vuốt tóc rồi nói:

- Tiền chàng nghìn dặm rồi cũng phải chia tay, tôi xin tiễn công tử đến đây thôi.

Lạc Dương cúi đầu vái chào một cái và đáp:

- Cảm ơn cô nương đã chỉ đường cho, tại hạ không bao giờ quên ân đức này, hết mời cô nương lại nhà thôi.

Nói xong chàng từ từ quay người đi thẳng về phía huyện Bình Lạc. Thiếu nữ áo đỏ nhìn theo chàng hồi lâu, thở dài một tiếng rồi mới quay trở vào trong rừng đá...

Lạc Dương với thiếu nữ áo đỏ vừa ra khỏi rừng đá thì ông già mặt đen cụt tay đã xuất hiện. Y nhìn hai người đi xa rồi mới tiến thẳng về phía bộ hạ của thiếu nữ áo đỏ vừa đi khỏi hồi nãy.

Mặt trăng đã mọc lơ lửng trên đỉnh đầu, phía đông rừng đã có hàng chục người mặc áo đen đều là nhân vật trong võ lâm. Ai nấy đều đứng yên không nói nửa lời, họ chờ mãi

không thấy thiếu nữ áo đỏ tới nên đều đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh ngạc. Bỗng một người tung mình nhảy lên lớn tiếng quát hỏi:

- Nguy tai! Mỗ đã ngửi thấy mùi gì khác lạ và thần trí có vẻ mê man, chẳng hay quý vị có thấy cảm giác như vậy không?

Người đó vừa nói dứt, bọn giặc đều kinh hãi thất sắc và ai nấy đều cảm thấy trong không khí quả thật có mùi thơm thoang thoang. Nếu người nọ không lên tiếng nói thì không ai phát giác hết. Bây giờ người nào người nấy đều kinh hoàng trống ngực đập rất mạnh.

Đột nhiên có tiếng cười quái dị nổi lên mọi người đều kinh hoàng thêm, tiếp theo đó lại thấy một cái bóng đen nhanh như gió từ trên mồm đá nhảy xuống. Bọn giặc đồng thanh quát lớn rút khí giới ra định tấn công, nhưng tên nào tên nấy bỗng thấy chân lực của bản thân mất hẳn, hình như không cầm nổi đao hay kiếm được. Ông già vừa tiến tới nơi vừa lớn tiếng cười và nói:

- Không phải lão phu độc ác đâu, chỉ tại các người không buông tha cho lão phu đây thôi, cho nên lão phu phải ra tay trước.

Nói xong y giơ hai bàn tay sắt lên nhanh như điện chớp chộp luôn vào người những tên giặc kia, tay của ông đụng vào người nào là người ấy bị thủng ngực chết tức liền. Chỉ trong thoáng cái đã có gần nửa số người bị ông ta giết chết, còn một nửa số thấy vậy liền tìm đường đào tẩu, nhưng nào ông già chịu để cho chúng chạy thoát. Một tên giặc liền giơ tay trái lên múa đao nhằm đầu ông ta chém xuống, ông già giơ tay trái lên hất một cái, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng thanh đao của tên giặc kia đã bị hất tung lên trên không, đồng thời ông già đã lẹ làng đưa tay phải ra tấn công làm tên đó thủng ngực, ngã lăn ra đất chết liền.

Thân hình và thủ pháp của ông già nhanh chóng khôn tả, tay phải của ông ta vừa đâm thủng ngực một tên giặc tay trái đã đưa ra tấn công tên thứ hai liền. Không đầy nửa tiếng đồng hồ bọn giặc đã bị ông giết hết xác nằm ngổn ngang ở trong rừng đá, và xác nào cũng bị dính đầy máu tươi trông rất thảm khốc. Ông già đưa mắt nhìn bốn xung quanh vẻ mặt nặng nề, bỗng ngẩng mặt lên thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói:

- Xin trời rộng thứ cho, không phải là tôi thích giết người đâu, đây cũng là sự bất đắc dĩ mà thôi

Nói xong ông ta lại thở dài một tiếng nữa rồi mới tung mình nhảy lên tựa như một ngôi sao sa.

Ông già đi khỏi không lâu, thiếu nữ áo đỏ mới tới, nàng trông thấy tình cảnh thảm khốc ấy trong lòng kinh hoàng hết sức, đôi mắt chứa đầy vẻ oán hận, sắc mặt lạnh lùng nghiêng răng mím môi nói:

- Thảo nào, cha ta coi ông già ấy như cái gai trước mắt phải nhổ đi mới được. Xem như vậy lời nói của cha ta không ngoa chút nào.

Nói tới đó nàng nghĩ thầm: "Những người cùng đi với ta tới đây, đều là những người có cơ trí và võ công thượng thặng, chứ có phải là những tay tầm thường đâu. Dù lão quái võ công trác tuyệt đến đâu, trong một thời gian ngắn ngủi như thế không thể nào giết sạch mọi người được. Chẳng lẽ những người này bị y hãm hại trước, không có sức chống cự lại nên mới bị y giết như thế chăng?"

Nàng nghĩ như vậy, liền từ từ tiến lên ngắm nhìn những cái xác chết của bọn phỉ đồ. Trong lòng kinh hoàng thêm và ngạc nhiên nghĩ tiếp:

- Hình như bọn họ có ra tay chống cự lại, chứ không phải như ta vừa ước đoán là thúc thủ chịu chết.

Nàng lẩm bẩm đếm những xác chết, thấy không có một tên nào tẩu thoát được, nên sắc mặt lại càng biến đổi thêm. Đồng thời, nàng cảm thấy gió đêm thổi tới càng lạnh, nàng vội tung mình nhảy lên đi luôn.

Sau tảng đá lớn lúc đó có một người hiện ra. Người đó chính là Lạc Dương, chàng thấy những xác chết nằm ngổn ngang, trong lòng cũng phải kinh hoàng và nghĩ thầm: "Chắc lão tiền bối này thù oán lắm, nên mới ra tay độc ác như thế này..."

Nghĩ đoạn, chàng thở dài một tiếng, rồi quay mình tiến về phía ông già ở.

- o O o -